

HELDENREIS CURSUSSEN

Alle [cursussen](#) zijn te bestellen door **€10** over te maken op NL90 INGB 0003 8794 67 tnv H. Kuipers, Groningen onder vermelding van de naam van de cursus. (vergeet niet om ook een mail te sturen aan info@heldenreis.nl)

[cursus Heldenreis](#) – als je daar **NU** mee begint, heb je over 14 weken de eerste versie van je boek af!

[cursus The Artist's Way](#) - een online coachingsprogramma van 12 weken om je creativiteit (op welk gebied dan ook) weer te laten stromen. Als je daar **NU** mee begint, heb je over drie maanden duidelijk wat je écht wilt met je schrijverschap en/of je creativiteit.

[cursus Schrijfveren](#) - een schrijfcursus om (1) erachter te komen waar jouw kracht ligt, als schrijver, of om (2) een compleet boek te schrijven waarbij je intuïtie het werk doet. Volgend jaar om deze tijd heb je dan een **heel boek** geschreven!

[cursus Honderd Valkuilen](#) - een schrijfcursus die alle technische aspecten van creatief schrijven (fictie) behandelt, aan de hand van het meest complete schrijf-handboek. Als je klaar bent, heb je in elk geval **100x** meer geschreven dan je anders zou doen!

HET VERDWIJNEN VAN DE IRONIE

Een jaar of tien geleden maakten wij ons vrolijk om de filmpjes van Achmed *the dead terrorist*. Een buikspreker zit met een skelet-met-tulband op schoot, en Achmed roept om de haverklap "*silence! i vill kill you!*" Een uitspraak die wij thuis regelmatig bezigen, ik zet hem bijvoorbeeld vaak onder foto's van Fria waar ze erg moordzuchtig op staat. Nu had iemand op twitter een foto van baudetteketet geplaatst waarop hij heel raar keek naar de ottenman. Ik reageerde (want zo keek hij) met "*i vill kill you...*"

En nu is mijn account wegens gewelddadige bedreiging opgeschort. Het kan zijn dat een fan van de heren mij heeft gerapporteerd, maar het kan ook dat het twitter-algoritme aanslaat op het woord "*kill.*" Dan mag je dus geen grapjes meer maken. Dan mag je straks niet eens meer zeggen – ik noem maar wat – *i would kill for a #perenijsje*.

Best griezelig. Kunnen ze niet even mijn tijdlijn doorlezen om te zien dat ik een keurige schrijfdocent ben, en dat eventuele

Als [schrijfcoach](#) begeleid ik heel verschillende schrijvers: de een maakt een dichtbundel, een ander schrijft over de ziektegeschiedenis van een dierbare en de nare ervaringen in de zorg, weer een ander is bezig met een jeugdboek waarin aspecten van de Molukse cultuur naar voren komen, en iemand schrijft een filmscript waarin het Chanoekafeest een belangrijke rol speelt.

Ik voel me bevoorrecht dat ik al die tere plantjes tot gezonde bomen mag helpen uitgroeien.

Sommige mensen zijn bang om iets op te sturen. Ik geef toe: ik zet mezelf weleens erg bitchy neer, op mijn blog of op twitter. Maar wees gerust. De schrijfcoach is zachtmoedig, legt de nadruk op wat wél werkt, en helpt je al die onvermijdelijke beginnersfoutjes heel snel af te leren. Echt, het doet geen pijn. Je zult zien hoe snel je vooruitgaat.

Dus stuur het nu maar op, dat korte verhaal, die gedichten, dat eerste hoofdstuk van je boek. Zelfs van één sessie leer je al ontzettend veel.

Je kunt ook een [leesrapport](#) aanvragen bij de schrijfcoach. Stuur je eerste versie ter beoordeling op en ontvang een uitgebreid verslag vol suggesties voor verbetering.

onheuse opmerkingen hooguit gaan over taalvauten of onjuist toegeschreven citaten?

Ik heb beroep aangetekend en hoop dat ik weer terug mag. Maar voorlopig geen @HellaKuipers op twitter. [@Heldinne](#) doet het, met haperingen, nog wel. De #schrijftiphella plaats ik voorlopig daar. En op [Facebook](#) natuurlijk.

LEES

Ik herinner me een [verhaal](#) van een jongetje dat een kaart kreeg van Maurice Sendak (Max en de Maximonsters) die hij zó mooi vond, dat hij hem opat.

Zo'n gevoel had ik bij [De Lezer is Niet Dood](#) van Alex Boogers. Ik wilde het wel hélemaal overschrijven. Gelukkig had ik het als e-book geleend, dus ik kon de beste stukken gemakkelijk kopiëren.

Boogers richt zich in dit schotschrift tot schrijvers, docenten en boekhandelaren. Zij moeten er elk op hun eigen vakgebied voor zorgen dat ook de niet-lezers worden verleid. Boogers weet uit eigen ervaring hoe verschrikkelijk belangrijk dat is (lees hiervoor zijn roman [Alleen met de Goden](#)).

"Onze docente sprak over de Grote Drie. O, ja? Voor wie? De meeste schrijvers over wie ze sprak zaten niet op de mavo, maar op het gymnasium waar ze elkaar allemaal van kenden."

In 1980 deed Ton Anbeek een oproep tot meer [straatrumoer](#) in de literatuur. Boogers: "Literatuur zou straatrumoer niet eens herkennen als ze erover zou struikelen. De schrijver zoekt in de literatuur naar het idee van straatrumoer, zoals er ook steeds wordt gezocht naar het idee van authenticiteit."

[Schrijvers] "maken zich niet druk over nieuwe lezers. Ze hebben geen idee waar die vandaan moeten komen. "

"De weg naar het publiek is helaas belangrijker geworden dan het pad dat elke kunstenaar moet afleggen om tot het werk te komen dat hij maakt. Er worden vooral wetten bestudeerd die het succes garanderen. Wetten die eigenlijk kleine padjes tussendoor zijn, de binnenweggetjes, een netwerk, een kring, ons kent ons, en ons zullen er komen. "

"De lezer is niet dood, hij is een kijker geworden die wordt verteld wat hij moet lezen, denken, voelen, en vinden. Deze status quo wordt niet betwijfeld, niet onderuitgehaald, niet bevochten en bestreden, maar aanvaard, opgevolgd, bewonderd, nageleefd, toegejuicht. De lezer is een kijker, de kijker is een verdwaalde lezer, een verstandelijk gehandicapt kind dat aan de hand wordt genomen en de titels en schrijvers op een presenteerblaadje krijgt aangereikt. Toe maar, lees dit maar. Dit is goed."

"Waar zijn de gidsen die de handvatten aanreiken, de lessen leren, de woorden uitspreken, de boeken aanreiken, het licht aansteken? Ik miste ze op school, ik zag ze niet op straat, ik vond ze niet op weg naar het schrijverschap."

"Het boek was er wel, er ligt altijd ergens een boek op je te wachten, maar de docent die me erop kon wijzen was er niet. Zulke docenten, voor zover ze zich niet al elke dag onvermoeid inspannen, moeten nu opstaan en zich laten horen. Het is tijd.

"Het boek is een gesloten wereld die onbekende ogen vraagt om werkelijk tot leven te worden gewekt. Daar ligt een taak, een roeping, voor de boekhandelaar die het vergeten is, en die met het wegvallen van grote boekhandelketens zoveel terrein te winnen heeft. Ik weet dat er toegewijde boekhandelaren zijn. Ik heb er een paar ontmoet. [Boogers mocht zelf in de plaatselijke boekhandel gaan zitten lezen, en kreeg aanbevelingen van de eigenaar: "Misschien is dit ook wat voor jou."]

En de schrijver?

Die moet ophouden met voor de markt te schrijven. Die moet zich weer dienstbaar maken aan het verhaal dat alleen hij kan vertellen.

"Een meesterwerk is geen etiket dat vanuit de commercie wordt opgeplakt, maar dat door strenge lezers wordt gevoeld, omdat elke bevochten centimeter op weg naar het einde een pad is waar de lezer op getrokken wordt, omdat hij voelt dat hij niet anders kan, omdat hij weet dat hij geen keus meer had zodra hij het boek opensloeg, zoals de schrijver geen keus meer had toen hij aan het werk begon. Het zijn die twee handen die ineen grijpen, die van de lezer en de schrijver. Niemand anders zit daartussen, niemand anders zal het daadwerkelijk begrijpen, totdat het boek wordt opengeslagen en gelezen."

"De schrijver is altijd in training.

Het zijn de korrels gekleurd zand die een boeddhistische monnik geduldig laat vallen totdat er een prachtige mandala ontstaat die uiteindelijk een blijvende indruk achterlaat bij het publiek.

Er is geen monnik die tegen het publiek brult dat iedereen bij zijn mandala moet komen kijken, en dat het werk dat hij levert geweldig en uniek is. Wie het ziet, die ziet het."

Lees dit prachtige boek en blijf schrijven en creëren!

Hella Kuipers